

A húsvét örömeinek margójára

Fehérváry Jákó bencés szerzetes, teológus írását, liturgikus jegyzetét adjuk közre.

„A nép ópiuma az a vallás, amelyik nem vesz tudomást az emberi boldogtalanságról és szenvedésről. Az az Isten, aki nem képes sebeket kapni,

elviselni az emberektől, az halott Isten” – írja Tomáš Halík cseh pap, teológus és filozófus.

Húsvét. Hat héten át erre készülődtünk. A sötétben, elfogódottan, talán halk sustorgás közt, de mégis csendben gyülekezünk. Az udvaron már ropog a frissen rakott tűz. Minden készen áll. A szavak, az ének, a víz, az olaj, a bor és a kenyér. Mi készen állunk-e?

Húsvét öröme nem kierőszakolható és kikényszeríthető. Bár az ünnep évente visszatér, annak ajándéka nem menetrendszerű. Átfolyik az Egyházon, megöntözi a lelkünket, majd továbbáll. Mi marad? Mi maradunk.

Készen állunk-e a húsvéti örömeinkre, a szabadulás feletti ujjongásra, a visszakapott allelujára, az üres sír látványára? Készen állunk-e arra, hogy halával lepjen meg bennünket ez az éjjel, és az ötven napon át elkísérjen minket?

Azon az éjjelen a történelem kereke csendben fordul. Az az éjszaka észrevétlenül, halkán teszi meg a reményt minden dolgok mentsvárává, kudarcaink mércéjévé, veszteségeink alapjává, szenvedéseink elhordozójává, halálunk pislákoló mécsesévé.

„Ó valóban áldott éj, csak te voltál méltó, hogy tudjad a napot és órát, amelyben Krisztus a halálból feltámadt. Ez az az éjszaka, melyről az Írás mondja: »Az éjszaka úgy ragyog, mint a nappal fénye, és világosság támad boldogságomnak éjén.«”

Az az éjszaka ez az éjszaka. Az élő Isten éjszakája, aki képes volt sebeket kapni, elviselni az emberektől; az örök Hajnalcsillag éjszakája, ki soha nem lát alkonyt: Jézus Krisztusé, ki visszatérve a sírból, az emberi nemre szelíden árasztja a megváltás fényét, él és uralkodik mindörökkön örökké.

Kép: freerepublic.com

forrás: Magyar Kurír